

KIS LAP

A KIS GÉPÉSZ. (Lásd a 262. lapon.)

XLI. kötet, 17. szám. Ára negyedévre 1 fnt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1891. október 25-én.

A KIS BÁRÓ TESTVÉRKÉJE.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

BÉNIKE elgondolkozott egy kicsit. Szerette ő Elemért igazán, mélyen. Nem is szeretett mást senkit oly hévvel. De hát saját magát még jobban szerette, és semmikép sem tudta belátni, hogy az kellemes lehetne, ha szépen engedelmeskednie köll valakinek. Egy kis gondolkozás után hirtelen azt kérdé:

— Megpróbálsz? De hát mit próbálsz meg? Mit fogsz tenni?

Ezen a fogas kérdésen Elemér kissé meg volt akadva. De aztán elszántan felelé:

— Hogy mit fogok tenni, azt még úgy pontosan nem tudom; de azt tudom, mit nem fogok tenni. Nem fogom a nevelőt előre gyűlölni, nem fogom azon törni a fejemet, mivel boszanthatom meg; és ha jó és kedves ember lesz, hát igyekezni fogok, hogy szeressen is.

— Oh! Ezt akarod? De hiszen ez mind nagyon unalmas lesz? Már én bizony nem tudom, megpróbálsz-e? Majd gondolkodom rajta. De nekem jobban tetszik így, ahogy most vagyunk, és semmi kedvem sincs hozzá, hogy még szeressem is azt, aki azért jön ide, hogy bajt hozzon a nyakunkra. No, de most már menjünk labdázni.

Játékközben mihamar megfélekedtek erről a komoly dologról; másnap, harmadnap pedig már éppen eszökbe sem

jutott. Mikor pedig két hét, három hét is elmúlt, már csak úgy emlékeztek rá, mint valami kellemetlen álmra. Mikor egyszer mégis újra eszökbe jutott, Bénike nevetve mondá:

— Az csak olyan mese volt. Azért gondolták ki, hogy ránk ijesszenek.

Az igaz, hogy a nevelőnek hire sem volt, nem is beszélt róla többé senki, s a szép nyári napok vígan teltek. Még Elemér is, bár nem bizott oly nagyon mint Bénike, remélni kezdte, hogy a nagymama nyilván mást gondolt, vagy a bácsi nem talált kedvére való embert.

— Vagy talán hallották a hírét, hogy van puskánk és lelőjük azt, aki nekünk nem tetszik! szolt Bénike hetvenkedve. Jobb is, ha nem jön. Én egy csöppet sem bánom.

Elemér sem bánta valami nagyon és gondtalanul folytatta szokott játékait az ő Bénikéjével, és volt esze, hogy a nagymamánál kérdezősködjek után! Majd bizony, hogy még eszébe juttassa!

Szép nyári idő volt, olyan, hogy szombat már nem is kívánhattak Elemér és Bénike a maguk játékaikhoz. Mostanában különösen nagy dologban voltak mindig. Elemér meg akarta Bénikét tanítani a labdázásra, mert hallotta, olvasta, hogy az nagyon edző multság, ami tökéletesen igaz is. Csak éppen az a kis hiba volt a dologban, hogy Elemér maga sem valami nagyon jelesül értett ehhez a játékhoz. Ennek pedig megint megvolt a maga természetes oka, még pedig az, hogy soha sem volt neki olyan pajtása, a kitől eltanulhatta volna; a kedves kis

Viola ebb
járatlan v
maga eszé
miképen m
dával.

De hát j
pen. Próba
eltelt vele
volt a nag
tás, melye
tott el a
kedvökre
egymást k

Éppen
dát dobja
állt és me

— Nim

Elemér
lepve. Cs
tudta, ki
ismert, ak
ami nem
nagymama
látogatoba
ledett fele
látta.

Magas
napsütött
vonásokka
közeledett
tehát sem
hozzájok
delmet. H
látta, hog
eléje illik
meg figye
indult, ki

— Tes
kis kapu,

Viola ebben az egy dologban szintén járatlan volt, s így Elemér csak úgy a maga eszétől gondolt egyet-mást, hogy miképen mulathatnának legjobban a labdával.

De hát jó multság volt az mindenképen. Próbálgatták így is, úgy is, és jól eltelt vele az idő. A kastélytól nem messze volt a nagy kertben jókora pázsitos tisztás, melyet alacsony vas kerítés választott el a virágos kerttől. Ott a tisztáson kedvökre futkározhattak, dobálhatták egymást hátba a labdával.

Éppen Bénikén volt a sor, hogy a labdát dobja, mikor e helyett hirtelen megállt és meglepetve bámult a kastély felé.

— Nini, ki jön ott? mondá.

Elemér oda tekintett és ő is meg volt lepve. Csakugyan jött valaki, de nem tudta, ki az. Pedig jóformán mindenkit ismert, aki a kastélyba el szokott járni, ami nem is volt nehéz, mert az öreg nagymamához nem igen sokan jártak látogatóba. Azt pedig, aki most közeledett feléjük, Elemér még soha sem látta.

Magas termetű, izmos fiatal férfi volt, napsütötte arccal, komoly, de nyájas vonásokkal. Könnyű, ruganyos léptekkel közeledett, még pedig egyenesen feléjük; tehát semmi kétség sem lehetett, hogy hozzájuk iparkodik. Elemér tudta az illedelmet. Ha nem ismerte is az idegent, de látta, hogy idegen, hogy vendég; tehát élje illik menni és üdvözölni. Aztán meg figyelmeztetni kell, hogy rossz irányba indult, kissé odább van a bejárás.

— Tessék kissé balra menni, ott a kis kapu, mondá.

— Oh, fölösleges volna kerülni, felelé az idegen.

És könnyed szökkenéssel átvette magát az alacsony kerítésén, ami rendkívül tetszett Elemérnek. S amint ott termett Elemér mellett, barátságosan végig nézett rajta.

— Te vagy Elemér, ugy-e? Már beszéltek nekem rólad. Remélem, jó barátok leszünk, ha te is úgy akarsz.

— Oh, hogy ne! De nem tudom, lehet-e? Én még kicsiny vagyok arra, hogy a nagyok barátjuknak fogadjanak. Aztán meg csak úgy lehetnénk jó barátok, ha itt volna nálunk a kastélyban, vagy legalább sokszor ellátogatna ide hozzánk.

— No, az nem lesz akadály, mert látni fogsz eleget, csak meg ne sokald. Ez meg a Bénike, ugy-e? Róla is hallottam már egyet-mást. Hát te szívesen fogadsz-e jó barátodnak?

Bénike fürkészőleg nézett az idegenre, (Lásd a képet a 264. és 265. lapokon.) aztán hirtelen kérdé:

— Tud labdázni?

— Ugy hiszem, tudok egy kicsit. Mikor még jobban ráértem és labdáztam, azt is mondták, hogy nagyon jól értek hozzá.

— No hát itt a labda... mutassa meg, hogy kell labdázni.

— De Bénike! szólt Elemér szemrehányólag, gondold meg, ez az ur vendég, nem lehet vele így beszélni.

— No bizony, ha vendég is! Mért ne mutathatná meg, ha tud valamit?

— Azt igazán meg is tehetem, szólt az idegen jókedvűen. Sokáig néztelek

az ablakból és láttam, hogy semmit sem tudtok a labdázáshoz. Azt sem tudjátok, hogyan kell a labdaverőt fogni, hogy kell vele ütni, hogy kell a labdát feldobni ütésre. Mindjárt megmutatom.

Feldobta a labdát, azután elütötte. A két fiu ámulva nézett a labda után. Mily magasan röpiült és mily messzire! S azután valóságos lezke következett a labdázásból. Az idegen megmutatott mindenféle ügyes fogást, miképen lehet a labdát magasra ütni, vagy messzire, vagy mind a kettőt együtt; mint kell lebukni, ha az ellenfél hátba akar dobni, és mint lehet eltalálni a futó ellenfelet, még ha ez tudja is, hogy kell az ütést kikerülni. Elemér egészen bele melegedett a játékba és Bénikének is tetszett a multság, ámbár ő folyvást gyanakvó szemmel nézett az idegenre. Ez pedig, mikor már jó sort játszottak, így szólt:

— No, most már elég volt. Nem szabad nagyon elfáradni. Aztán bizonyosan vár is az oszonna; én is veletek tartanék, ha meghívnátok.

— Oh, nagyon szívesen! szólt Elemér örömmel. Csak . . . csak azt nem tudom, a nagymama megengedi-e? A nagy vendégek ő hozzá szoktak bemenni.

— Nekem nincs most dolgom veled. Nem is vár, tudom, mert már beszélgettünk és ami dolgunk volt, elvégeztük. Így tehát veletek tarthatok.

— Ez nagyon derék! Jaj csak máskor is lehetne! szólt Elemér örvendezve.

— Miért is ne lehetne?

— Hogyan? Hát itt marad talán nálunk? Meddig marad?

— Az nem egészen bizonyos, igen sokféle körülménytől függ. De azt hiszem, még akár rám is unhattok. No de addig minden esetre itt leszek, amíg meg nem tanulsz jól labdázni és még holmi egyéb apróságot.

Elemér majd hogy tánczra nem kerekedett, annyira megörült. De amilyen vidám volt Elemér, épp annyira elkomorodott Bénike, aki perczről-perczre sötétebb, haragosabb képet vágott. Végre meghuzta az Elemér karját és félig sugva oda szólt:

— Ugyan legyen már eszed . . . hát nem látod, hogy ez az a szörnyeteg nevelő, akit a nyakunkra hoztak.

Elemérben szinte elhült a vér. Először is arra a fölfedezésre, melyet Bénike mondott és melyet maga is rögtön nagyon valószínűnek talált; de aztán meg azért is, mert az idegen meghallhatta Bénike szavait. Meg is hallotta, de csöppet sem látszott haragudni; inkább vidáman mondá:

— Ugy? Tehát előtted, Bénikém, szörnyeteg a nevem? No, hát vigyázz, hogy igaz ne legyen.

Ezzel aztán maga is megerősítette, hogy úgy van, amint Bénike sejtette. Elemér annyira meg volt lepve, hogy nem igen tudta, most már busuljon-e vagy örüljön.

— Hát . . . hát ön csakugyan a mi nevelőnk? kérdé ámulva.

— Persze, hogy az vagyok. Hiszen tudtátok, hogy jövök, ha a napját nem tudtátok is. Miért csodálkozol annyira?

— Oh, én azt hittem . . . mi úgy képzeltük . . .

— Hog
katokra.
nevelő ká
lami rette

— Oh
Már azt
olyan, am
— Az
nem bizil

Hogy valami szörnyeteg jön a nyakatokra. Hallottam. No, nem minden nevelő látszik külsőleg is mindjárt valami rettenetes szörnyetegnek. De azért

mégis jó lesz, ha eszeteken jártok, kedves fiaim. Lehet olyan szörnyeteg is, aki sehogysen látszik annak. Meglehet, hogy én is olyan vagyok.

A CSŐ ELŐTT. (Lásd a 267. lapon.)

— Oh dehogy! szólta Elemér nevetve. Már azt látom, hogy semmikép sem olyan, amilyennek képzeltük.

— Az majd megvállik. Lám, Bénike nem bizik, sőt látom a szeméből, hogy

nagyon daczos gondolatok járnak a fejében. Pedig ezt jó lesz kiverni onnan, Bénikém. Mert lásd, ha ti velem dacolni akarnátok, azt csak ti bánjátok meg, mert abban nem fogom érteni

a tréfát és kiki ugy fog aratni, amint vetett.

Ezt éppen nem kemény, fenyegető hangon mondta, csak komolyan, de barátságosan. És Elemér mégis mindjárt kiérezte, hogy ezt nagyon jó lesz el nem felejtteni s alkalmasint legokosabb, ha meg sem próbálják az ellenségeskedést. De Bénike most még konokabb lett és daczos képet mutatott; ő nyilván máskép gondolkozott.

— És ... és hogy szólítsuk? kérdő a mindig udvarias Elemér.

— Csak nevelő urnak, vagy akár a nevemen. A nevem Farkas János ... tehát csakugyan emlékeztet egy kicsit a szörnyetegre. De egészen töletek függ, hogy csakugyan veszedelmes, harapós farkas leszek-e, vagy szelid bárány.

Hát ez bizony megeseett. Itt volt a nevelő és itt is maradt. Bele kellett törődni. Elemér bele is törődött és pár nap mulva este, mikor lefeküdtek, így szólt Bénikéhez, aki mérgesen toporzékolva ugrott ki az ágyból és a földre dobott az ágyból valamit.

— Már hiába, Bénikém, láthatod, hogy ki nem fogsz rajta. Talán mégis okosabb volna, ha abba hagynád és megpróbálnád, hogy a kedvét keressed. Hátha ugy jobban járnál? Láthatod, hogy mindent kitalál és mindjárt hasonlóval fizet vissza. Ugy-e mondtam, hagyj békét ennek a tüskés bogáncsnak? Most magad bántad meg.

Az a tüskés bogáncs, melybe Bénike most lefekvéskor bele szurta a lábát és melyet aztán nagy dühösen vagdosott a földhöz, csakugyan éppen az volt,

amelyet a megelőző este éppen ő csempészett be az új nevelő ágyába. Ezt a csinyt egészen a maga eszéből főzte ki, mert Elemér nagyon gyanusan engedelmes és szelid kezdett lenni a nevelővel szemben.

(Folytatása következik.)

A KIS GÉPÉSZ.

(Képpel a czimlapon.)

*VAN egy bádóg kis masinám —
Te is láttad, czírmos cziczám,
Te is kutyám, hü Kaczikám.*

*De magától nem gurul ám
Az a kicsi bádóg-szerszám —
Hát ha gözzel jól tartanám?*

*Alkalmazom gözerőre,
Attól szalad mind előre,
Hajszra majd, és majd eselőre.*

*Gözre van hát nagy szükségem; —
Jaj, de gözt ki szerez nekem?
Cserbe ne hagyj, reménységem!*

*Hopp!... tudom! Végy hideg vizet,
Locsold meg a meleg vizet,
A gözt csak így szerezheted.*

*Hol a hideg-vizes kanna?
Hadd zúlitom a katlanba —
Ne freccsenjen az arczomba!*

*Itt a sok gőz! Ni, hogy lebeg!
Jaj, de mit ér, ó gyerekek,
Ha a gözt nem foghatom meg!*

ketten
kosott
az ajtó
ról ho

Egy
Ferike

adok.
volt, a
kevés

A PANASZOS LEVÉL.

— Beszélyke. —

KINT álltak a ház előtt mind a hárman: Tinike, Milike és Ferike. Tulajdonképpen csak ketten álltak, mert Ferike ide-oda futkosott az udvaron, míg a két leányka az ajtóban jóízűen eszegette az osonnáról hozott kalácsot.

Egyszerre azonban ott termett előttök Ferike.

- Milike, adj nekem egy darabkát!
- Dehogy adok! Volt neked is.
- Az enyém kisebb volt.
- Te magad is kisebb vagy.
- Hát adj te, Tinike.
- Oh persze! Én már éppen nem adok. Láttam én jól, hogy az is sok volt, amit kaptál.
- Már hogy lett volna sok! Nagyon kevés volt.

— Dehogy volt kevés. A felét oda adtad a Vidor kutyának.

— Éppen azért volt kevés. Neki is köllött, szegénynek. Olyan éhes volt!

— A kalácsot nem a kutyának sütik. Ha oda adtad a magad részét, hát most felkopik az állad.

— Csak egy kis darabkát, no!

— Nem kapsz semmit. Tanulj rendet. Mondta mamácska, mikor elutazott, hogy szigoruan tartsunk ránczban.

Ferike arca haragos vörös lett, a szemei veszedelmesen villogtak. Most már nem kért, hanem fényezetőleg mondá:

— Még egyszer mondom, adjatok.

— És mi még egyszer mondjuk, hogy nem kapsz.

— Megbánjátok! Utoljára kérdem...

— Eh, ne alkalmatlankodjál! Nem adunk és azzal vége.

— Nem?

— Nem!

— No jól van, hát majd mindjárt adnátok!

És mielőtt a leányok csak rá is gondolhattak volna, miben töri a dühös kis fiu a fejét, Ferike gyorsan fölkapta a padon fekvő bábut és elfutott vele.

— Ezt most bedobom a kutba, onnan majd kihuzhatjátok.

Futott is egész erejéből a kut felé.

Milikének és Tinikének szinte a vére is elhült a nagy veszedelem láttára. A bábu, az ő kedves Viczájok, a kutba kerüljön! Még csak elgondolni is rettenetes.

— Ferike! Add vissza tüstént! Rögtön hozd vissza! Jaj te gonosz! No megállj!

De bizony nem állt meg Ferike. A két leány nagy ijedtében eldobta a kalácsot és utána eredt Ferikének; de ámbátor a fiúcska sokkal kisebb volt és nem tudott oly sebesen futni mint ők, mégsem érték volna már utól, ha Ferikét egy kis baj nem éri. A nagy futásban nem nézett a lába elé, megbotlott egy nagy kőben és elterült a földön, kiejtve kezéből a bábut. Mire föltápáskodott, a leányok már ott termettek és megmentették a Viczát a nagy veszedelemből. De azért Ferike mégis nevetett.

— Megijedtetek, ugy-e? És a kalácsot megsem ti ettétek meg. Hahaha! Ni, milyen jól esik a Vidornak!

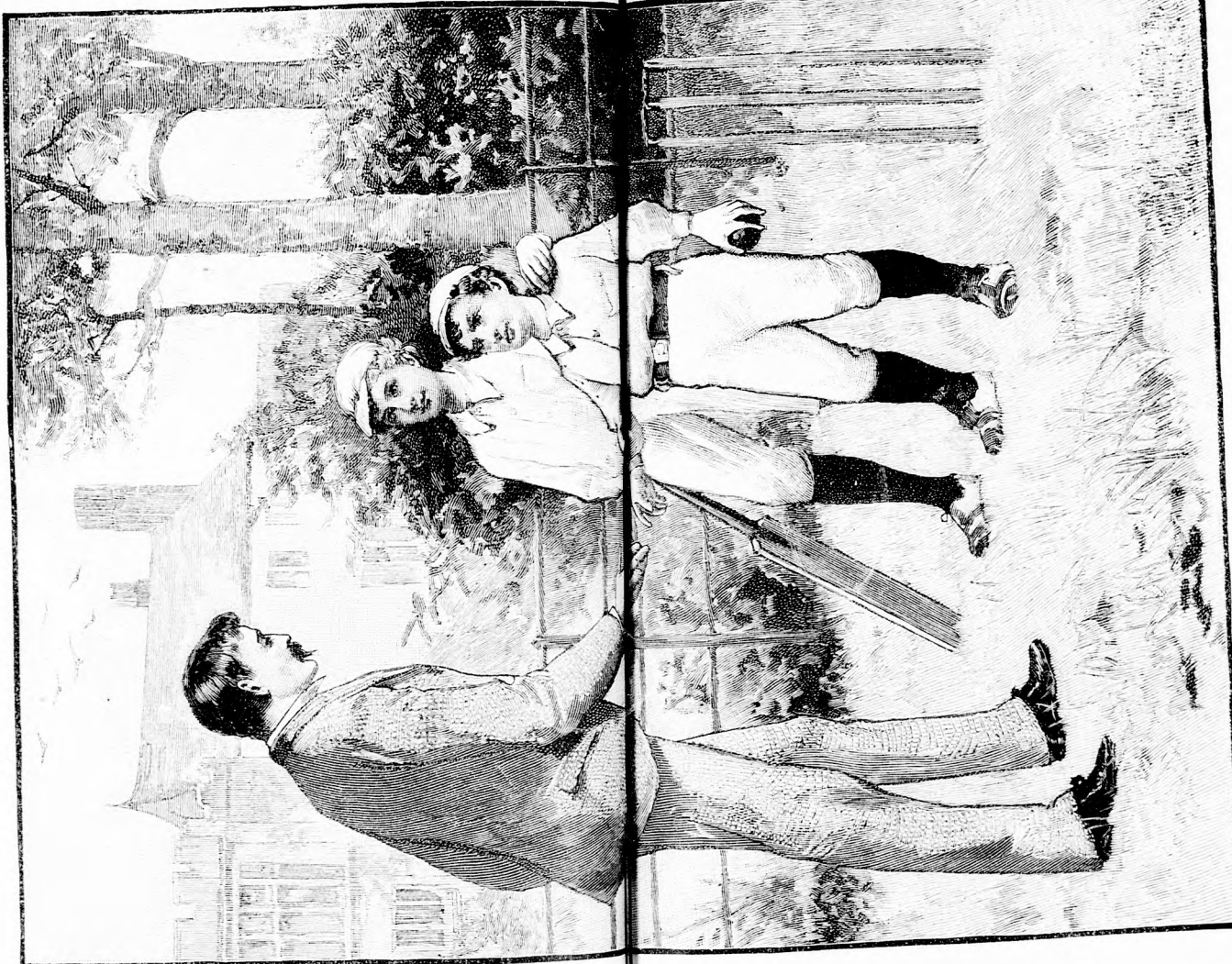
A pákoz kutya csakugyan észre vette, hogy a két leány oda dobja mind-egyik a maga kalácsát a padra. Ott egészen kényelmesen elérte és nagy hirtelen be is kapta.

— Jaj ti semmirevalók! Oh a gonosz! Ez is a Ferike műve! No várjatok!

Nem várt se Ferike, se a Vidor kutya, hanem odább álltak mind a ketten. Tinike és Milike pedig elkeseredve tértek vissza a házba.

— Ezt már nem lehet tovább tűrni! fakadt ki Tinike.

— De nem ám! Így járja ez minden-

nap, mióta a mama elment. Most már csakugyan meg kell írunk a levelet.

— Meg is írjuk. Mindjárt most!

— Igen, írjuk meg mindjárt. Hadd lássa a mama ...

— Majd ki is kap Ferike. Mindent

tintát szedtek elő és hozzá fogtak a panaszos levél irásához. Tinike írta, Milike pedig a megmentett bábut szorongatva, ott állt mellette és vigyázott, hogy valamit ki ne felejtsenek.

— Így ni! Azt is megírtam, hogy tegnap, mikor sétáltunk, cipőstül bele gázolt a pocsolóába.

— Nagyon jól van. Azt is ird bele, hogy mi pedig figyelmeztettük, hogy ő ne jőjjön velünk, mert ő nem bír ott átugrani. Aztán ird meg azt is, hogy leöntötte kávéval a ruháját.

— Persze hogy megírom.

Még sokat irtak bele. Mondhatom, hosszú volt a Ferike barátunk büneinek a sorozata és előre is el lehetett képzelni, hogy a mamának ugyancsak nem lesz öröme, ha elolvassa.

Már a vége felé jártak a levélnek, mikor nagy robajjal nyílt az ajtó és a garabonczás Ferike rontott be. Még pedig egészen jókedvűen és olyan ártatlan képpel, mint akinek semmi hiba sem nyomja a lelkét. Persze, ő már egészen megfélekedezett az

megírunk, amit csak elkövetett három nap óta.

Siettek be a szobába, papirost, tollat,

iménti kis csinyről, pörölésről; azóta már nagyot szaladgált, és mert ebbe is bele fáradt, hát visszatért a szobába testvéreihez.

— Mit csináltak? Mutassátok! kérdé kíváncsian.

— Semmi közöd hozzá.

— De én látni akarom! Majd megmondom a mamának, hogy semmit sem akartok nekem adni, mutatni.

— A mamának? No hiszen ne félj, majd megtud a mama ugyis mindent. Csakhogy hamarabb, mint gondolod.

— Mit tud meg? Hogy tud meg?

— Eh, mondtuk már, hogy takarodjál innen.

— Már pedig én nem megyek, amíg meg nem mutatjátok, mit csináltak ott az asztalon.

— Éppen azt nem fogod pedig megtudni. Menj ki! Egy-kettő!

— Nem megyek, azért sem megyek! És azért is mindjárt megtudom, mi van ott az asztalon.

És székre ugorva, hirtelen az asztalon termett s a levél után nyult. Azt ugyan bátran kezébe kaphatta volna, nem tudott volna meg belőle semmit, mert ő bizony még olyan kicsi fiúcska volt, hogy olvasni nem tudott. De Tinike nagy ijedelemmel és haraggal rántotta el a levelet és mint megmentett drága kincsszel szaladt vele a szoba tulsó felébe.

— Fogd meg, Milike! Fogd meg és vedesd ki a szobából, aztán csukd be az ajtót.

— Mindjárt meglesz.

Meg is lett. Ferike kapálózott és ordított, de az nem használt. Milike erősebb volt, karon fogta és kilóditotta az ajtón.

— Így ni! Most már nem fog zavarni.

De ebben csalódtak. Mert alig hogy becsukta az ajtót, kívülről egyszerre csak nagy zuhanás, aztán velóhasogató sikoltás hallatszott, azután pillanatnyi csönd lett, de a következő perczen már az öreg cseléd jajveszékelő hangja szólt:

— Uram Teremtőm! Jaj, talán agyon ütötte magát! Hamar, Zsuzsi! Szaladj a doktor urért! De hamar! Jaj Istenem! Szegény kis urficskám!

Tinike és Milike álmélkodva bámultak egymásra. Mi történt? Az álmélkodással azonban ezt meg nem tudhatták, tehát ott hagyták a levelet és szaladtak ki. Az öreg cseléd éppen karjára emelte az eszméletlen Ferikét és vitte az ágyába.

— Mi történt? Mi baja lett?

Ezt rögtön nem tudhatták meg. Csak annyit tudhattak, hogy Ferike a tornácra levezető lépcsőn lebukott és rettenetesen bezúta a fejét. Később aztán mikor Ferike az orvos gondos ápolásától visszanyerte eszméletét, a beszédből lassan-lassan megérthették az egészet, hogy a kis fiú, szörnyen felindulva és elkeseredve a szobából való kilóditás miatt, haragjában vakon kezdett futni és így történt a szerencsétlen elesése. Az öreg cseléd pedig boszusan és szemrehányolag mondá Tinikének és Milikének:

— Maguk az okai! Mindig mondtam, hogy roszul bánnak a szegény kis fiúcskával, nincsenek iránta szerettel, kimélettel. Tessék, ez lett belőle!

Az orvos is megcsóválta a fejét, de csak annyit mondott:

— Jó lenne irni a mamának, hogy jöjjön haza. Mert a baj súlyos, a kis

fiúnak gondos ápolásra van szüksége. A kis lányok tudnak írni, hát irjanak tüstént levelet.

Tinike és Milike siettek szobájokba. Ott volt az asztalon a papiros, toll, tinta, és ott feküdt a már majdnem kész levél, melyet az imént irtak. Zavartan nézettek hol egymásra, hol a levélre.

— Hát . . . hát . . . ezzel a levéllel mit csinálunk? szölt Tinike.

— Hm . . . ezt talán nem is küldhetjük most már el . . . mert izé . . . talán . . . nem is egészen úgy van, ahogy megirtuk . . . Tudod, mikor a pocsolóba lépett először: kért, hogy te adj kezet neki, de nem segítettél . . .

— Igen . . . és mikor a ruháját leöntötte, nem lett volna nagy baj, ha előtte van az asztalkendő; de te röstelted neki felkötni és azt mondtad, ugy is jó . . .

— És te . . . egy kicsi darabka kalácsot is sajnáltál tőle . . .

— Éppen mint te . . . és leginkább te ingerelted haragra . . .

Megint egymásra bámultak, azután pedig. — hát bizony ugy történt, nem tehetek róla — mind a ketten sirva fakadtak.

— Igaza van az öreg Ágnesnak . . . mi vagyunk az okai . . . nem bántunk véle szeretettel kimélettel, önzők és durvák voltunk. És ő még sokkal kisebb, hogysen valamiért komolyan meg lehessen haragudni, amit tesz.

Nagyot hallgattak és megint csak egymásra bámultak. Aztán Milike szólalt meg:

— Ha a mama kérdi, hogyan történt a baj, mit mondjunk?

— Mit mondhatnánk? Akárhogy is, de ki fog derülni az igazság. Inkább mindjárt ezt írjuk meg.

És újra hozzá fogtak a levélíráshoz. És őszinte bünbánattal megirtak mindent, ugy ahogy igazán volt.

Másnap a mama már otthon volt és ápolta a beteg fiúcskát. Tinike és Milike pedig reggeltől estig ott leskelődtek, hogy talán ők is segíthetnének valamiben.

— Most nem segíthettek, szölt a mama. De majd ha Ferike fölgyógyul, megmutathatjátok, igazán beláttátok-e, hogyan kell a nagyobb testvérnek bänni a kisebbikkel. Attól fog függni, megbocsátok-e nektek.

Ugy hallom, hogy a jó mama megbocsátott. Mert Tinike és Milike most már igazi szerető jó testvérei kis öcsüknek.

A CSŐ ELŐTT.

(Képpel a 261. lapon.)

NE REMEGJ hát Gyuriczám!
Ez a cső nem puská ám!
Ami száját reád tátja,
Fotografus masinája.

Fotografus bácsika,
Jó gyerek a Gyuricza!
Nem is mocczán, s marad veszteg,
Mert ő okos, bátor gyerek!

Ugy bizony; hisz tudja tán
Mily nap lesz holnapután?
A képünket apa kapja,
Akkor lesz a nevenapja.

A lemezt megláthatnám?
Jaj, de jól vagy, Gyuriczám!
S én is el vagyok találva —
Tegye kérem szép rámába!

A MOSTOHA-GYEREKEK.

— Állatmese két képpel. —

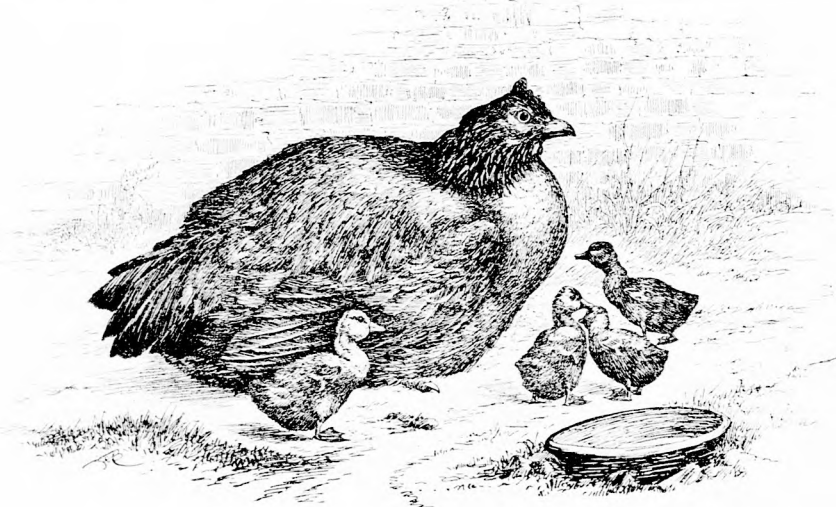
TÜNÖDVE, gondolkodva állt az öreg tyuk-mama és nézte az ő kicsinyeit, melyek csak az imént bujtak ki a tojásból.

— Furcsa, nagyon furcsa! Semmikép sem hasonlítanak az én rendes csibémhez. Pedig már eleget neveltem. Soha

sem volt egyiknek sem ilyen mocskos sárga pelyhe, sem ilyen széles csőre ... de meg a lábuk ujja is egészen másféle.

Az mind tökéletesen igaz volt. Semmikép sem hasonlítottak rendes csibéhez. Annak pedig nagyon egyszerű oka volt.

Csakhogy az öreg tyuk-mama erre nem is gondolt. Eszébe sem jutott, hogy a fortélyos gazdasszony kaeca-tojásokat köl-

... ELÉGEDETLENKEDNI KEZDTEK.

tetett ki vele. Inkább hitte, hogy valami szokatlan, rendkívül szép csibék lesznek majd ezekből. Hát csak gondozta, vezette őket éppen oly hűségesen, mintha az ő igazi csibéi volnának.

Nem is volt eleinte semmi baj. A kis kacsák sem tudták, hogy a tyukmama nekik csak amolyan mostoha-mamájok. Ők is úgy hitték, hogy így van rendjén a dolog. Szépen engedelmeskedtek és jól megvoltak vele.

Sokáig azonban mégsem tartott a boldogság. Egy napon, mikor az öreg tyukmama a vizes tálacskához vezette őket, hogy igyanak, a kis kacsák elégedetlenkedni kezdtek.

— Oh, ma is csak ilyen kevés a víz!

— Hogy volna kevés? szólt a tyukmama. Meg nem isszátok annak tizedrészét sem.

— Meginni? Hiszen nem is akarjuk mi meginni!

— Hát ugyan mit akarnátok vele tenni he?

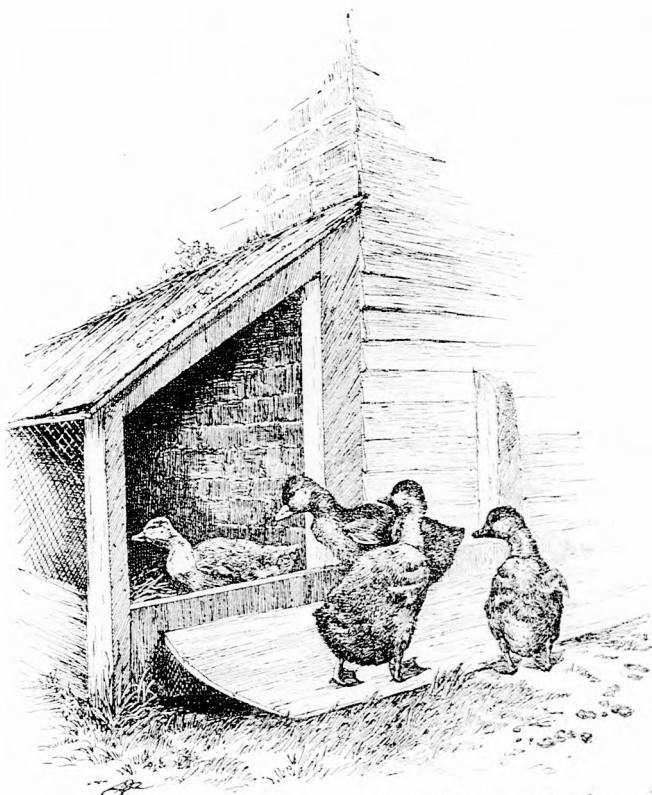
— Mit? Hát bele ugrani. De ebben a tálaeskában mindjárt feneket érne a lábunk, nem is érdemes megpróbálni.

— Ne is merjétek! Az nem nekünk való. Emlékszem, tavaly egy kis csibém

vakmerően futkosott a tócsa partján, bele bukott és oda is vezett.

— Nagyon ügyetlen lehetett szegény. Mi bizony bele nem vesznénk.

Az öreg tyuk-mama elgondolkozott, eltűnődött. Már sejteni kezdett valamit, de még nem akarta elhinni.

... ÁTSÉTÁLTAK AZ ÚJ HAJLÉKBA. (Lásd a 271. lapon.)

— Majd néhány nap múlva próbát teszek ... meglátom, igaz-e, amit gondolok. Szörnyűség volna!

Néhány nap alatt a kis kacsák jócskán erősödtek, növekedtek. Egy szép napon aztán a tyuk-mama, mintha csupa

véletlenből tenné, elsétált velök a tócsa tájékára. Alig pillantották meg a nagy vizet, hát bizony engedelmet sem kértek, hanem nagy örömmel neki futottak, bele mentek és vigán uszkáltak. A tyuk-mama pedig sóhajtván szólt:

— Csakugyan igaz! Nem csibék, hanem kacsák! De hát mit tegyek? Reám vannak bizva, már csak fölnevelem. Ne mondhassák, hogy rossz mostohájok voltam. Nem is fogják tudni, hogy csak mostohájok vagyok, csak mikor már nagyra nőttek.

De ebben csalódott. Mert a kis kacsák is mindjárt megtudták ezt. Volt ott a vízen több kacsa is, azoktól mihamar megértették, hányadán vannak. Mert azok atyafiságosan kérdezősködtek, hogy talán árván maradtak, amiért így maguk járnak a vízre?

— Dehogyan vagyunk árvák! Amott sétál a mi anyánk a parton.

— Hol? Nem látom, szólt egy nagyobb kacsa.

— Már hogy ne látnád? Ott néz ránk mi!

— Aj! Hiszen az nem a mi familiánkból való. Az tyúk, az csak mostohátok. Úszni sem tud.

— No persze! Ha mi kicsinyek tudunk, ő hogy ne tudna?

— Próbáljátok meg. Hívjátok ide hozzánk.

Mindjárt ki is usztak a kis kacsák a víz szélére és hívták az öreg tyúkot. Biztatták, hogy nagyon kellemes pocsolya, igen jól lehet benne uszkálni; de az öreg tyúk persze csak rázta a fejét és nem ment. Nem mondta, hogy miért nem akar a vízbe menni, csak azt mondta, hogy semmi kedve az uszkálásra.

— Meghiszem azt, szólt az idegen kacsa. Nincs rá kedve, mert nem tud. Hiszen nincs uszótalpa.

Mikor a kis kacsák megelégtették a lubiczkolást és ismét kibiczogtak a szárazra, már egészen más szemmel néztek mostohájokat. Legelőször is megvizsgálták a lábait. Eddig soha sem tűnt föl nekik, de most csakugyan látták, hogy az öreg tyúknak nincs uszótalpa.

— Tehát csakugyan nem tud uszni? Akkor hát mi sokkal különbek vagyunk.

— Bizony, szinte nem is illik, hogy vele járjunk. Még uszni sem tud! Igaza volt annak a kedves atyánkfiaának: csak közönséges tyúk. Hátha nem is menénk többé vele?

Ezt azonban mégis bajos volt megtenni, mert ott kint a szárazon az öreg tyúk erősebb volt és szigorun tudott rendet tartani. Szaladni is jobban tudott, nem lehetett elfutni előle. Hát már csak engedelmeskedni köllött neki.

— Jól van no, most még ne ellenkezzünk nagyon, sugták egymás közt. Legalább szerez nekünk jó falatokat.

Az öreg tyúk hamar észre vette, hogy a kicsinyek már nem olyanok, mint eddig voltak. De azért nem vesztette türelmét és jóságát és csak úgy gondjukat viselte, mint azelőtt. Csakhogy kissé szigorubban kellett velök bánnia. Ez azonban nem tetszett a kis kacsáknak, s alig telt bele pár nap, már nyíltan lázongani kezdtek. Nem akarták megvárni, míg mostohájok kivezeti őket sétára, hanem maguk készültek utra.

— Jöszök tüstént vissza! parancsolá a gondos tyúk. Az kellene még csak, hogy magatok bolyongjatok a mezőn és valami éhes kánya rátok csapjon.

Másnap sétálgattak fölkeresni tudtak, tyúk ide

— H

lanok?

— Cs

egy kics

— M

meg van

lemenni

— P

De mi

ügyetlen

vagyunk

hogy es

familián

Az ö

asztán ig

— J

rajta ké

a gond

hogy es

a saját

engedel

javatok

De a

az éppe

megron

lenkedv

naszolta

tásnak.

— E

tudnán

duljunk

— N

tok el

Tudjátok

Másnap meg, amint mostohájokkal sétálgattak kint a mezőn, egyszerre csak fölkerekedtek és a milyen gyorsan csak tudtak, siettek a patak felé. De az öreg tyúk idején észre vette és eléjük került.

— Hova indultatok, ti szófogadatlannak?

— Csak emide a patakra, ott akarunk egy kicsit uszkálni.

— Most nem lehet. A patak nagyon meg van áradva, abba nem szabad belemenni!

— Persze, annak, aki nem tud uszni. De mi tudunk, mi nem vagyunk afféle ügyetlen csibék. Tudjuk már mi kik vagyunk, mik vagyunk, és azt is tudjuk, hogy csak mostohánk vagy, nem is a familiánkból való.

Az öreg tyúk kissé elszomorodott, de aztán így szólt:

— Jól van. Ha tudjátok, annál inkább rajta köll lennetek, hogy megháláljátok a gondoskodásomat. Mert tudhatjátok, hogy csak úgy gondotokat viselem, mintha a saját csibéim volnátok. Tehát szépen engedelmeskedjete, mert csak az fog javatokra válni.

De a kis kacsák úgy látták, hogy biz' az éppen nem úgy van. Hiszen most is megrontotta a multságukat. Elégedetlenkedve tértek haza s az udvaron elpanaszolták a bajukat néhány kacsapajtásnak.

— Ezt már nem tűrhetjük tovább! Csak tudnánk valami módot, hogyan szabaduljunk gonosz mostohánktól.

— No, az nagyon könnyű. Pártoljátok el tőle és jőjjetek át ide mihozzánk. Tudjátok, nekünk külön lakásunk van,

a szép kacsáól. Van ott hely számotokra is, ha már meg tudtok élni a magatok lábán.

— Hogy ne tudnánk! Nem is megyünk többé vissza a tyúk ólba.

Atsétáltak az új hajlékba s ott nagyon elégedetten barátkoztak össze a többi kacsáatyafival. (Lásd a képet a 269. lapon.) Itt nem háborgatta őket senki; tehettek, amit akartak. Az öreg tyúk egy-két napig még hivogatta őket vissza, de rá sem hederítettek.

— Persze, majd tovább is olyan mostohának a zsarnoksága alatt fogunk nyögni! Annak vége. Most már megyünk, amerre nekünk tetszik. Azért is sétáljunk ki a mezőre, a patakhoz.

Kisértáltak, nem állta utjokat senki. Egyenesen neki siettek a pataknak és büszkén beusztak a közepibe.

De a büszkeségök csak addig tartott, míg a közepibe nem értek. Mert a nagyon megáradt víz sodra rettenetesen erős volt. Hiába tudtak uszni: arra még gyöngék voltak, hogy az erős áramlattal megbirkózzanak. A haragos patak iszonyu gyorsasággal sodorta, el-elmerítette őket. Rémműlten hápogtak, jajveszékelték, de nem volt ki segítsen rajtuk. És a két leggyöngébb oda is vészett, míg a másik kettőt az ár kivetette a partra s így ezek megmenekedtek.

— Mégis csak igaz volt . . . jobb lett volna bele nem fogni. Szegény testvéreink. No, csak hogy mi kivergődtünk! Nem is megyünk oda vissza. Inkább sétálgassunk itt a mezőn, itt nincsen semmi veszedelem.

Ezt nagyon rosszul gondolták. Mert ott kavargott fönt a magasban a héjja. Láthatták volna, talán látták is, de nem tudták, mi az. A héjja azonban annál jobban tudta, hogy ott a mezőn két kis kacsa bolyong minden felügyelet nélkül. Egyszerre csak nagy hirtelen lecsapott és megragadta az egyiket.

— Jaj! Mit akarsz velem?

— Semmi egyebet, barátocskám, csak elviszlek és megeszlek.

S elröpült a prédájával.

Az utolsó megmaradt kacsafi halálos rémülettel futott el, meg sem állt, míg

az udvarra nem ért. Ott sem az új hajlékba futott, hanem az öreg tyúkhöz, még ekkor is remegve. Alig tudta elmondani, mi történt.

— Oh, bocsáss meg, végy újra gondjaidba. Oh, hálátlanok voltunk, rettenően meglakoltunk!

Az öreg tyúk visszafogadta egyetlen megmaradt mostoha-fiát s ennek aztán nem is volt többé baja, veszedelme. Felnőtt szépen, s éppen mikor már eléggé nagy és erős lett, megköszönte a jó tyúk-mama gondosságát, mellyel megóvta minden bajtól.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A „Kis Lap“ XLI. kötet 15-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

F	Ü	L	Ö	P
Ü	G	E	T	
L	E	N		
Ö	T			
P				

Helyesen fejtették meg: Schulz Mariska és Pali, Wenckheim Mariska és Ilona, Kéler Ida, Vadász Zoltán, Szelnár Ilonka, Löwinger Stefi és Lenke, Könyöki Ella, Moser Ferencz és Miksa, Hochfelder Dezső és Arthur, br. Fekete Ilona, Finitzer Gizella, Vimmer Ilona, Feszty Margit, Sulyok Esztike, Berger Irén, Neumanovics Johanna, Lingauer Mariska és Sándor, Dvorszky Paula, Hám Géza, Kineth Margit, Mäder testvérek, Königsthal Leo (nem illik rojtos szélű papírosra írni levelet, F. b. Kármán testvérek, Tobisch Ili és Irén., ifj. gróf. Csáky Gyula, Murárik Berezi, Lukács József,

Pollák Alfréd (leveled hanyagul van írva. F. b.) Bernáth testv.

*

A „Kis Lap“ XLI. köt. 13-ik számában közölt koczka-rejtvény megfejtését még utólag beküldték: Kalmár Ilonka, Löwinger Stefi és Lenke, Szinyey Rózsika, Kertész Ernő és Zoltán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szolga Endre. A gyűjtő szálát Römer nevű magyar ember találta föl. Még ezelőtt ötven évvel nem ismerték. Csaknem egy időben keletkezett a vasuttal. A jelenkorban a villamoság terén tettek nagy szabású találmányokat és fölfedezéseket. Ilyenek a messze-szóló (telefon), a hang-író (fonograf), melyeknek bizonyosan hallottad hírét, ugymint nevét annak a jeles természettudósnak, akinek e vívmányokat köszönjük. Ez: Eddison. — **Kármán testv.** Az egyik megjelen. A hosszabbikat is közölném, ha a magyarázó sorokat versbe szednétek. Mert így nagyon könnyű a mesterség Betűkre szétszedni és másképp összeróni: ezt csaknem minden szóval, névvel lehet. Az újabb sütet jobb. — *Több levélről a jövő számban.*

JÓTÉKONYSÁG.

A »Gyermekbarát« czeljaink előmozdítására: Wenckheim Mariska és Ilona 2 frt., Glatz János, Ede és Erik 2 frt. 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.